

การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2
APPROACHES TO PROMOTING TEACHERS DIGITAL SKILLS IN EDUCATIONAL QUALITY
DEVELOPMENT SCHOOL NETWORK GROUP 15 UNDER MAHA-SARAKHAM PRIMARY
EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE 2

ปริศนา นามศรีคุณ

Pritsana Namsrikhoon

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

e-mail: nokpritsana0427@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ (1) เพื่อศึกษาระดับทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 และ (2) เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำแนกตาม ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรประกอบด้วย ครูในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 132 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 97 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซ์และมอร์แกน และดำเนินการสุ่มแบบสุ่มชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ค่าความเชื่อมั่น 0.82

ผลการวิจัยพบว่า (1) ระดับทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และ (2) เปรียบเทียบระดับทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงานพบว่า โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

คำสำคัญ: การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม

ABSTRACT

The objectives of this research were: (1) To study the level of teachers' digital technology skills and (2) to compare the said skill level, categorized by educational attainment and work experience, among teachers in Educational Quality Development Network 15, under the Maha Sarakham Primary Educational Service Area Office 2.

This research methodology was a survey research. The population consisted of 132 teachers in Educational Quality Development Network 15, Maha Sarakham Primary Educational Service Area Office 2. The sample group comprised 260 teachers from the same population, determined using the Krejcie and Morgan table and selected through stratified random sampling. The research instrument was a 5-level rating scale questionnaire with a reliability coefficient of 0.82. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The findings revealed that: (1) The level of teachers' digital technology skills, both overall and in each dimension, was rated at a high level. (2) The comparison of teachers' digital technology skills, categorized by educational attainment and work experience, showed statistically significant difference overall and in each dimension.

Keywords: Teachers' Digital Technology Skills, Educational Quality Development Network 15, Maha Sarakham Primary Educational Service Area Office 2

บทนำ

ในภาวะปัจจุบัน แรงขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมส่งผลให้การดำเนินงานภาครัฐ ของประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นสงครามการค้า สงครามค่าเงิน เป็นต้น มีความจำเป็นที่จะต้องมีการปรับตัวเพื่อรองรับกับยุคการเปลี่ยนผ่านทางด้านเทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Disruption) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดสถานการณ์ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และโรคอุบัติใหม่ต่าง ๆ ยิ่งทำให้เทคโนโลยีดิจิทัลมีความจำเป็นในชีวิตประจำวันและสำคัญต่อสังคมฐานวิถีชีวิตใหม่ ความปกติใหม่ (New Normal) สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) มีนโยบายเร่งรัดปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงาน และวิธีการให้บริการและสื่อสารโดยตรงกับประชาชนโดยผ่านช่องทางดิจิทัลมากยิ่งขึ้น เพื่อก้าวสู่องค์กรดิจิทัล ภาครัฐที่มีคุณภาพ ปรับเปลี่ยนข้อมูลภาครัฐให้เป็นดิจิทัลเพื่อการเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่เปิดเผยเชื่อมโยงและร่วมกัน สร้างบริการที่มีคุณค่าให้แก่ประชาชน จึงได้ดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติการดิจิทัล สำนักงานเลขาธิการ สภาการศึกษา พ.ศ. 2566 - 2570 ขึ้น เพื่อเป็นกรอบแนวทางในการบริหารงานด้านเทคโนโลยีดิจิทัลและการให้บริการ ภาครัฐเอกชน รวมทั้งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลและระบบสารสนเทศของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ให้รองรับการเปลี่ยนผ่านสู่รัฐบาลดิจิทัลอย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้วิสัยทัศน์ สกศ. ก้าวสู่องค์กรดิจิทัลภาครัฐ ที่มีคุณภาพ สอดคล้องกับแผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทย พ.ศ. 2566 - 2570 และกรอบแนวทางการ พัฒนารัฐบาลดิจิทัล 20 ปี เพื่อให้สอดคล้องกับแนวนโยบายรัฐบาล และบริบทการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัลในปัจจุบัน เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทาง และทิศทางการขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2566)

แผนปฏิบัติการดิจิทัลเพื่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2566 - 2570 (MOE Digital Transformation for Education Action Plan 2023-2027) ได้กำหนดยุทธศาสตร์หลักในการพัฒนาดิจิทัลเพื่อการศึกษา ไว้ทั้งหมด 4 ยุทธศาสตร์ดังนี้ ยุทธศาสตร์ที่ 1: พัฒนาระบบการเรียนรู้ดิจิทัล ส่งเสริมการเรียนการสอนผ่านระบบดิจิทัล (Online/Hybrid Learning) การจัดทำและขยายคลังสื่อดิจิทัลและแพลตฟอร์มกลางสำหรับครู นักเรียน และผู้ปกครอง ชุมชน และพัฒนาหลักสูตรและรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีดิจิทัล ยุทธศาสตร์ที่ 2: ยกระดับทักษะดิจิทัล

ของครู บุคลากร และนักเรียน ให้ฝึกอบรมครูด้านการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ (Digital Pedagogy) มีการพัฒนา Digital Literacy ให้กับนักเรียนในทุกกระดับ และจัดระบบประเมินสมรรถนะด้านดิจิทัล (Digital Competency) ยุทธศาสตร์ที่ 3: ปรับปรุงระบบบริหารจัดการภาครัฐด้วยดิจิทัล มีการพัฒนาแพลตฟอร์มการบริหารงานบุคลากร โรงเรียน ชุมชน และข้อมูลนักเรียน (Education Big Data) การใช้เทคโนโลยี AI และ Analytics เพื่อวิเคราะห์คุณภาพการศึกษา การจัดการศึกษา และส่งเสริม e-Document และระบบงานอิเล็กทรอนิกส์ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และ ยุทธศาสตร์ที่ 4: ส่งเสริมความเสมอภาคและการเข้าถึงเทคโนโลยีทางการศึกษา มีการจัดให้มีอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงและ อุปกรณ์ดิจิทัลในโรงเรียนทุกพื้นที่ เพื่อลดช่องว่างการเรียนรู้ระหว่างเมืองกับชนบท และสนับสนุนการเรียนรู้สำหรับผู้พิการ และกลุ่มเปราะบางผ่านเทคโนโลยี โดยมีหลักการสำคัญ (Core Principles) ดังนี้ คือ 1. Equity First: ทุกคนต้องสามารถ เข้าถึงเทคโนโลยีและการศึกษาได้อย่างเท่าเทียม 2. Teacher Empowerment: ครูคือหัวใจของการเปลี่ยนแปลง ต้องมี เครื่องมือและทักษะดิจิทัล 3. Learner-Centered: การเรียนรู้ดิจิทัลต้องยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง 4. Interoperability: ระบบข้อมูลของทุกหน่วยงานในสังกัดต้องเชื่อมโยงกันได้ และ 5. Data-Driven Management: ใช้ข้อมูลในการตัดสินใจ เชิงนโยบายและบริหารจัดการ มีการแบ่งแนวทางการนำไปใช้ (Implementation Plan) ออกเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1: ปี 2566–2567 (วางรากฐาน) คือพัฒนาแพลตฟอร์มกลางด้านการศึกษา เช่น Thai MOOC, DEEP, OBEC Content Center มีการเริ่มต้นระบบ Digital Transcript และ e-Portfolio นักเรียน และติดตั้งโครงสร้างพื้นฐาน (เน็ต/อุปกรณ์) ใน พื้นที่ห่างไกล ระยะที่ 2: ปี 2568–2569 (ขยายผล) มีการขยายการใช้งานระบบจัดการการเรียนรู้ (LMS) ไปยังทุกโรงเรียน มีการบูรณาการ Big Data การศึกษากับนโยบายการวางแผนกำลังคน และออกใบรับรองความสามารถดิจิทัลของครูและ นักเรียน (Digital Credential) และระยะที่ 3: ปี 2570 (เข้าสู่ระบบดิจิทัลเต็มรูปแบบ) ทุกโรงเรียนมีระบบข้อมูลที่ เชื่อมโยงกับกระทรวงศึกษาธิการแบบ Real-Time มีการยกระดับระบบประเมินผลการเรียนรู้โดยใช้ AI และ Machine Learning และกระทรวงศึกษาธิการเป็นองค์กรต้นแบบรัฐบาลดิจิทัลในระดับประเทศ (แผนปฏิบัติการดิจิทัลเพื่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2566 - 2570) จากแผนปฏิบัติการดิจิทัลเพื่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2566 – 2570 สู่แผนปฏิบัติการดิจิทัล สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา แบ่งประเด็นยุทธศาสตร์ ออกเป็น 4 ยุทธศาสตร์ ดังนี้ ยุทธศาสตร์ที่ 1 พัฒนาระบบงานสารสนเทศ ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลและความมั่นคงความปลอดภัย ทางไซเบอร์ ยุทธศาสตร์ที่ 3 บูรณาการและเปิดเผยข้อมูลภาครัฐ ยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้าน เทคโนโลยีดิจิทัล (แผนปฏิบัติการดิจิทัล สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2566) จากยุทธศาสตร์ที่ 4 การพัฒนา ศักยภาพบุคลากรด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ตามแผนปฏิบัติการดิจิทัล สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา พ.ศ. 2566 – 2570 ที่กล่าวมาข้างต้น เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาในโรงเรียนมีการปรับเปลี่ยนให้ทันยุคอยู่ตลอดเวลาแม้ว่าในยุคปัจจุบัน และมิโนบายหลาย ๆ ด้านที่ปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีประเด็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคต่อมาตรฐานการพัฒนาเทคโนโลยี ดิจิทัล เพื่อการศึกษามาโดยตลอด และยังมีประเด็นปัญหาหลัก ๆ ที่ได้พบเจอดังต่อไปนี้ 1) นักเรียน นักศึกษา ผู้เรียน ครู และบุคลากรทุกคนยังไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลในการศึกษาได้จากทุกที่ ทุกเวลา อย่างมี คุณภาพ และมั่นคงปลอดภัยได้ เนื่องจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งประกอบด้วย ศูนย์ข้อมูล กลาง ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต รวมถึงเทคโนโลยีดิจิทัลที่ช่วยสนับสนุนการศึกษา การบริการการศึกษาทางไกล ยังมี ขนาดที่ไม่เพียงพอ ไม่สามารถครอบคลุมทุกพื้นที่ และยังไม่สามารถให้บริการได้อย่างต่อเนื่อง 2) ความไม่เท่าเทียมและ ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ เนื่องจากยังไม่สามารถพัฒนาสมรรถภาพหรือบริการทาง การศึกษาที่เหมาะสมผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล ที่สามารถเข้าถึงและนำไปใช้เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตได้ง่ายและสะดวก คลอบ คลุมทั่วถึงประชาชนทุกช่วงวัยและทุกกลุ่มเป้าหมาย 3) ขาดเครือข่ายความร่วมมือในการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ในรูปแบบประชารัฐที่ทำให้การถ่ายทอดองค์ความรู้และการนำไปใช้กับหน่วยงานการศึกษาที่สามารถต่อยอดความรู้ให้กับ ประชาชนและสังคมได้ ยังไม่สามารถทำให้การทำงานของสถานศึกษาและหน่วยงานทางการศึกษายังคงเสมือนเป็นองค์กร

เดียวกันด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลได้ 4) การพัฒนากำลังคนและบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถ มีสมรรถนะด้านเทคโนโลยี ดิจิทัลอย่างสร้างสรรค์ และสอดคล้องกับความต้องการยังคงไม่เพียงพอ และ 5) ขาดการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการ สร้างงานวิจัยที่สามารถนำไปต่อยอดในการใช้ประโยชน์ทางด้านการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2566)

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 มุ่งพัฒนาโรงเรียนให้มีการศึกษาที่มีคุณภาพ มาตรฐาน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็น สามารถแก้ปัญหา ปรับตัว สื่อสาร และทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการใช้ระบบเทคโนโลยีดิจิทัลให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในครั้งนี้ทางโรงเรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีความพร้อม และมีแนวทางที่ชัดเจนในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดการศึกษาของสถานศึกษา หากไม่ได้มีการ เตรียมพร้อม ไม่ศึกษาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ไม่จัดระบบงานให้สอดคล้อง ไม่มีการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้สามารถ ใช้งานเทคโนโลยีสารสนเทศได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ และไม่มีการสนับสนุนให้มีความก้าวหน้าตามวิวัฒนาการก็จะไม่เกิด ประโยชน์ต่อโรงเรียนเท่าที่ควร ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีทักษะที่จำเป็นศตวรรษที่ 21 ในเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศ เพิ่ม โอกาสและความเสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ เพื่อพัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการศึกษาสำหรับคนทุก ช่วงวัย และพัฒนาฐานข้อมูลด้านการศึกษาที่มี มาตรฐาน เชื่อมโยงและเข้าถึงได้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2, 2568)

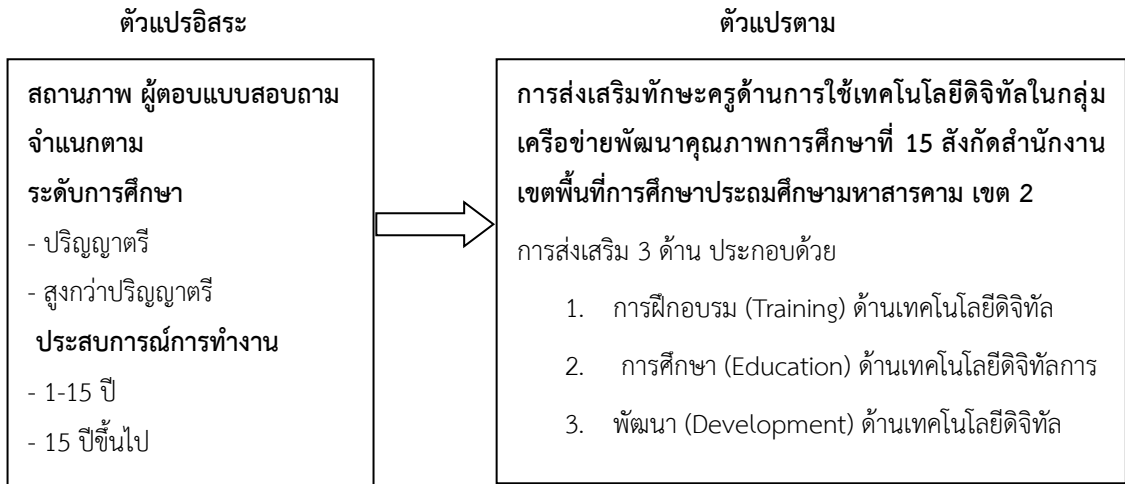
จากความสำคัญของเทคโนโลยีดิจิทัลต่อการศึกษาและปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจและ ศึกษาถึงการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ตามกรอบกลยุทธ์ของโรงเรียนและแผนปฏิบัติการเทคโนโลยีดิจิทัล เพื่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 256 - 2570 เพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาปรับปรุง พัฒนาและจัดระบบการในการส่งเสริมทักษะของบุคลากรครูด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานให้มี คุณภาพและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เพื่อบรรลุตามวัตถุประสงค์และพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2
2. เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำแนกตาม ระดับการศึกษา และประสบการณ์ การทำงาน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดกรอบการวิจัย ได้ศึกษาแนวคิดการพัฒนามนุษย์ของ Nadler และ Wiggs (1989) ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ด้าน ประกอบด้วย การศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนา ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ในโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ประจำปีการศึกษา 2568 ทั้งหมด 11 โรงเรียน จำนวน 132 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยในครั้งนี้ ในโรงเรียนในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 97 คน ได้จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยตารางเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยกำหนดให้แต่ละโรงเรียนเป็นชั้นการสุ่มแล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละโรงเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย ระดับการศึกษา และประสบการณ์การสอน มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ได้แนวคิดการพัฒนามนุษย์ของ Nadler และ Wiggs (1989) ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ด้าน ประกอบด้วย การศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนา มีลักษณะ

เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ตามแนวความคิดของลิเคอร์ท (Likert's Scale) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ

3. วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหลักการ แนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำผลการศึกษามาสร้างเป็นเครื่องมือตามกรอบแนวทางการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2

3.2 สร้างแบบสอบถาม ตามแนวคิดการพัฒนามนุษย์ของ Nadler และ Wiggs (1989) ซึ่งมีองค์ประกอบ 3 ด้าน ประกอบด้วย การศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนา รวมจำนวน 30 ข้อ

3.3 การหาคุณภาพเครื่องมือ

3.3.1 ความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัยจำนวน 3 ท่าน มีคุณสมบัติดังนี้ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านบริหารการศึกษา 2) ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 3) ผู้เชี่ยวชาญการพัฒนาบุคลากร และนำข้อที่ได้ค่าความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) น้อยกว่า 0.67 ขึ้น มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และตัดข้อรายการที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 0.70 – 1.00 จำนวน 30 ข้อ

3.3.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับครูที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์การหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach, 1990) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

3.3.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านกระบวนการตรวจสอบความเชื่อมั่น และมีความสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรธนบุรีถึงผู้บริหารสถานศึกษา และครูในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเพื่อใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม

4.2 ดำเนินการแจกแบบสอบถาม จำนวน 97 ฉบับ และรวบรวมแบบสอบถามที่ส่งกลับมาได้ 97 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100.00 ทางไปรษณีย์

4.3 นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยดำเนินการ ดังนี้

5.1 ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ และประสบการณ์การทำงาน แบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) โดยหาความถี่ และค่าร้อยละ

5.2 ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) โดยหาคะแนนค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนเป็นตัวชี้วัดนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยกำหนดเกณฑ์ และแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

6.1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม

กับวัตถุประสงค์ (Item Objective Congruence: IOC)

6.1.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

6.2 สถิติพื้นฐาน

6.2.1 ความถี่ (Frequency)

6.2.2 ร้อยละ (Percentage)

6.2.3 ค่าเฉลี่ย (Mean)

6.2.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

6.2.5 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน การทดสอบค่าทีแบบ (t-test Independent)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 97 คน จำแนกตามระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 81.44 ระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 18.56 และจำแนกตามประสบการณ์การทำงาน 1 - 15 ปี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 37.11 ประสบการณ์ทำงาน 15 ปีขึ้นไป จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 62.98

2. การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ดังตารางที่ 1

(n=97)

การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านการอบรม (Training)	4.07	0.44	มาก
ด้านการศึกษา (Education)	3.97	0.45	มาก
ด้านการพัฒนา (Development)	3.92	0.45	มาก
รวมเฉลี่ย การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล	3.99	0.42	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า พบว่าการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 โดยรวม รวมอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.99, S.D.= 0.42) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการอบรม (Training) (\bar{X} = 4.07, S.D.= 0.44) รองลงมาคือ ด้านการศึกษา (Education) (\bar{X} = 3.97, S.D.= 0.45) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ด้านการพัฒนา (Development) (\bar{X} = 3.92, S.D.= 0.45) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ด้านการอบรม (Training) โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ โรงเรียนจัดให้มีการอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับครูอย่างสม่ำเสมอ รองลงมา คือ ครูสามารถนำความรู้จากการอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้จริงได้ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีวิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นผู้ให้การอบรม

2.2 ด้านการศึกษา (Education) โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ย

มากที่สุดคือ โรงเรียนส่งเสริมให้ครูแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับเทคโนโลยีดิจิทัล รองลงมาคือ โรงเรียนส่งเสริมให้ครูศึกษาหาความรู้ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลด้วยตนเอง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือครูมีการนำผลการศึกษาวิจัยด้านเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการตัดสินใจทางวิชาการ

2.3 ด้านการพัฒนา (Development) โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ คือการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของครูช่วยยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างชัดเจน รองลงมา คือครูสามารถนำเทคโนโลยีดิจิทัลไปพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ครูสามารถพัฒนาสื่อการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้ด้วยตนเอง

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 ตามแนวคิดการพัฒนาบุคคล ของ Nadler และ Wiggs (1989) ประกอบด้วย การศึกษา (Education) การฝึกอบรม (Training) และการพัฒนา (Development) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 เพราะเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริม และพัฒนาครูอย่างเป็นระบบ ในการวางแผนพัฒนาบุคลากร สนับสนุนให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนให้สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วราวิวัฒน์ ชาววิวัฒน์ (2565) กล่าวว่า การส่งเสริมพัฒนาครูมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากครูเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญต่อระบบการศึกษา โดยการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้ ความสามารถ ทักษะทัศนคติและคุณลักษณะ เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะและศักยภาพความเป็นครูมืออาชีพของครูให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในอนาคต สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิษฐ์วดี จิโรจน์ภิญโญ (2566) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาโรงเรียนขนาดเล็กในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ราชบุรี เขต 2 โดยงานวิจัยได้เน้นการบริหารจัดการและวิธีการพัฒนาโรงเรียนให้ก้าวสู่ยุคดิจิทัล มีการปรับโครงสร้างการบริหารที่ไม่ได้จำกัดอยู่แค่การใช้เทคโนโลยี แต่รวมถึง การมีส่วนร่วมของชุมชน ในการตัดสินใจ การตรวจสอบ เพื่อการพัฒนาโรงเรียนในยุคดิจิทัลให้เป็นไปอย่างยั่งยืน รวมถึงภาวะผู้นำ และสมรรถนะดิจิทัลที่เน้นทักษะการในใช้งานจริง และเครื่องมือดิจิทัลสำหรับการสร้างเนื้อหาการเรียนรู้ และการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้ของครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรณอร อุซุภาพ (2561) การส่งเสริมพัฒนาครูมีความสำคัญเพื่อช่วยให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รู้เท่าทันกับปัญหา ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาและป้องกันการเกิดปัญหาพร้อมที่จะช่วยพัฒนาคนให้มีคุณภาพในการพัฒนาสังคมและประเทศ ทั้งนี้เป็นวิชาชีพที่ลักษณะเฉพาะและจำเป็นแก่สังคม (Social service) ที่ต้องใช้วิธีการแห่งปัญญาในการให้บริการ (Intellectual method) มีเสรีภาพการใช้วิชาชีพตามมาตรฐานของวิชาชีพ (Professional autonomy) มีจรรยาบรรณ (Professional ethics) และมีสถาบันวิชาชีพ (Professional Institution)

1.1 ด้านการอบรม (Training) ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารโดยรวมให้ความสำคัญ ด้านการอบรม โดยจัดให้ครูมีการอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับครูอย่างสม่ำเสมอ ครูสามารถนำความรู้จากการอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้จริงได้ โรงเรียนสนับสนุนให้ครูเข้าร่วมอบรมภายนอกที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีดิจิทัล ครูมีความพึงพอใจต่อรูปแบบและเนื้อหาของอบรมเทคโนโลยีดิจิทัลที่ได้รับ การอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมีการประเมินผลหลังการเข้าร่วมอย่างเป็นระบบ การอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมีทั้งภาคทฤษฎี

และภาคปฏิบัติอย่างเหมาะสม โรงเรียนมีการติดตามผลการอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและนำมาพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของครู โรงเรียนมีแผนพัฒนาการอบรมครูด้านเทคโนโลยีดิจิทัลในระยะยาว เนื้อหาการอบรมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ตรงกับความต้องการของครูในการจัดการเรียนรู้ และมีวิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นผู้ให้การอบรม สอดคล้องกับ Jerry G Gruff (1975) กล่าวว่า การพัฒนาบุคลากรในโรงเรียนมุ่งที่ การพัฒนาครู ซึ่ง เป็นการพัฒนา ความก้าวหน้าของครูในด้านความรู้ ทักษะ การรับรู้และเทคนิคต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งส่งเสริม ความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ทั้งนี้เพื่อการเพิ่มสมรรถภาพในการทำงาน การถ่ายทอดความรู้เพื่อความ สนใจ และ ความสามารถประจำตัว และเป็นการช่วยให้ครูได้ มีโอกาสตื่นตัวในวิชาชีพของตน โดยเฉพาะเรื่องการเรียนการสอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สืบสกุล นรินทรางกูร ณ ออยุธยา (2563) การส่งเสริมพัฒนาครู เป็นลักษณะของการจัดกิจกรรม หรือการดำเนินการเพื่อส่งเสริมและเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทศนคติ พฤติกรรม และสมรรถนะของครูสำหรับ การปฏิบัติงานในปัจจุบันหรือการเตรียมความพร้อม เพื่อการพัฒนาศักยภาพให้เติบโตบนเส้นทางอาชีพ

1.2 ด้านการศึกษา (Education) ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารโดยรวมให้ความสำคัญ ด้านการศึกษา มีการส่งเสริมให้ครูแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการเกี่ยวกับเทคโนโลยีดิจิทัล ส่งเสริมให้ครูศึกษา หาความรู้ด้านเทคโนโลยีดิจิทัลด้วยตนเอง สนับสนุนให้ครูเข้าศึกษาต่อ หรืออบรมระยะยาวในระดับวิชาการด้านเทคโนโลยี ดิจิทัล ครูศึกษาค้นคว้าและนำเสนอผลงานด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในวงวิชาการ โรงเรียนมีแหล่งเรียนรู้หรือฐานข้อมูล ออนไลน์ให้ครูเข้าถึงได้ง่าย ครูมีการติดตามข่าวสารและเทคโนโลยีดิจิทัลใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง ครูเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับ จริยธรรมในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการเรียนรู้ ครูสามารถวิเคราะห์ข้อดีข้อจำกัดของเทคโนโลยีดิจิทัลที่นำมาใช้ใน ห้องเรียน ครูสามารถอธิบายหลักการการทำงานของเทคโนโลยีดิจิทัลที่ใช้ในการเรียนการสอน และครูมีการนำผลการ ศึกษาวิจัยด้านเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการตัดสินใจทางวิชาการ สอดคล้องกับ Swanson (2001) ได้กล่าวว่า การพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์เป็นหน้าที่ที่สำคัญ และผูกติดอยู่ กับความสำเร็จขององค์กร เปรียบเสมือนระบบย่อยที่มีความสำคัญ ภายในองค์กร อีกระบบหนึ่งการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคล ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยเช่น ระดับความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติของผู้บริหารระดับสูงที่มีต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ วัฒนธรรมองค์กร ความต้องการของผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholders) ความต้องการของลูกค้า กรอบความเชื่อในการคิดหรือการอ้างอิง (frames of references) ของนักพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งจะเป็นผู้ดำเนินงานในทุกๆขั้นตอน รวมถึงองค์ความรู้และเทคโนโลยีที่ถูกนำมาใช้ในการ ทำงานสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชวนคิด มะเสนะ (2559) กล่าวว่า ความจำเป็นในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลทาง การศึกษา มีเป้าหมายหลักเพื่อมุ่งหวังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของผู้ปฏิบัติงานตามที่ต้องการต้องการ โดยทั่วไปแล้วการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในการทำงานของบุคลากรเพื่อให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการได้นั้นจำเป็นต้อง พัฒนาบุคลากรในด้านต่าง ๆ อย่างน้อย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ คือการทำความเข้าใจ แล้วจึงนำแนวคิดมาประยุกต์ใช้ใน การปฏิบัติงาน การพัฒนาบุคลากรด้านความรู้ นั้น ด้านทักษะ คือการพัฒนาให้เกิดทักษะ ความชำนาญ เมื่อเรียนรู้และ เข้าใจในข้อมูลแล้วต้องมีโอกาสนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประสบการณ์ด้วยตัวเอง ผึกฝน และปฏิบัติบ่อย ๆ จนเกิดความ ชำนาญ เพิ่มพูนสติปัญญา และด้านทัศนคติ คือการพัฒนาให้มีทัศนคติที่ดีต่อการทำงาน มีความคิดเชิงสร้างสรรค์ คิดเชิง บวก ซึ่งคนเราอาจมีความคิดที่ทัศนคติที่เหมือนหรือต่างกันได้การเปลี่ยนทัศนคติเป็นสิ่งที่ยาก หากองค์กรใดต้องการ ประสบความสำเร็จในการพัฒนาคุณภาพก็จำเป็นจะต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรด้วยการหาเทคนิคหรือแนวทาง ใหม่ ๆ การสร้างวัฒนธรรม หรือมาตรฐานใหม่ เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของคนในองค์กรให้ไปสู่สิ่งที่ดีกว่า

1.3 การพัฒนา (Development) ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารโดยรวมให้ความสำคัญ การพัฒนา มีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของครูช่วยยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างชัดเจน ครูสามารถ นำเทคโนโลยีดิจิทัลไปพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม โรงเรียนมีการส่งเสริมให้ครูทดลองและ พัฒนาเครื่องมือใหม่ ๆ ในการเรียนรู้ ครูสามารถสร้างชุมชนการเรียนรู้ร่วม (PLC) กับเพื่อนครูเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัล

ในการสอน ครูสามารถแก้ไขปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้ด้วยตนเอง ครูมีแนวโน้มที่จะใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ครูมีการประเมินผลและปรับปรุงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ครูมีแนวโน้มที่จะใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ครูมีการประเมินผลและปรับปรุงการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ครูมีการวางแผนพัฒนาตนเองด้านเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างสม่ำเสมอ และครูสามารถพัฒนาสื่อการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรณอร อุชูปภาพ (2561) การส่งเสริมพัฒนาครูมีความสำคัญเพื่อช่วยให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น รู้เท่าทันกับปัญหา ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาและป้องกันการเกิดปัญหาพร้อมที่จะช่วยพัฒนาคนให้มีคุณภาพในการพัฒนาสังคมและประเทศ ทั้งนี้เป็นวิชาชีพที่ลักษณะเฉพาะและจำเป็นแก่สังคม (Social service) ที่ต้องใช้วิธีการแห่งปัญญาในการให้บริการ (Intellectual method) มีเสรีภาพการใช้วิชาชีพตามมาตรฐานของวิชาชีพ (Professional autonomy) มีจรรยาบรรณ (Professional ethics) และมีสถาบันวิชาชีพ (Professional Institution)

2.2 ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำแนกตามระดับการศึกษา และประสบการณ์การทำงาน พบว่า

2.1 ครูที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีการประเมินการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 โดยรวมแตกต่างกัน พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิดาภา กลีบทอง (2565) ได้ศึกษาภาวะผู้นำทางเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต 1 จำแนกตามระดับการศึกษาที่ต่างกัน พบว่าในภาพรวมแตกต่างกัน

2.2 ครูที่มีประสบการณ์การทำงาน 1-15 ปี และประสบการณ์การทำงาน 15 ปีขึ้นไป มีการประเมินมีการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2 โดยรวมแตกต่างกัน พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิดาภา กลีบทอง (2565) ได้ศึกษาภาวะผู้นำทางเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต 1 จำแนกตามระดับการศึกษาที่ต่างกัน พบว่าในภาพรวม แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้บริหารควรเน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติ และการแก้ปัญหา เนื่องจากด้านการพัฒนา โดยเฉพาะทักษะการแก้ปัญหาเบื้องต้น และการพัฒนาสื่อด้วยตนเอง เป็นจุดอ่อนที่ต้องเร่งแก้ไข

1.2 ผู้บริหารควรมีการปรับปรุงส่งเสริม การใช้ข้อมูลวิจัยเพื่อการตัดสินใจ เพื่อให้การตัดสินใจทางวิชาการอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลเชิงประจักษ์

1.3 ผู้บริหารควรคงไว้ซึ่งมาตรฐานการจัด การอบรม ที่มีคุณภาพ และยกระดับคุณภาพการอบรมให้เนื้อหาการอบรมมีความทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะหน้าของครูแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาเรื่อง รูปแบบการพัฒนาการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในกลุ่ม

เครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาที่ 15 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2

2.2 ควรมีการศึกษาเรื่อง ปัจจัยการยอมรับต่อการส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2

2.3 ควรมีการศึกษาเรื่อง การส่งเสริมทักษะครูด้านการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2568). **แผนปฏิบัติการดิจิทัลเพื่อการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2566 – 2570**. เข้าถึง
เมื่อ 22 เมษายน 2568 เข้าถึงได้จาก [https://reo15.moe.go.th/wp-content/uploads/2022/08/
แผนปฏิบัติการด้านดิจิทัลเพื่อการศึกษา-2568.pdf](https://reo15.moe.go.th/wp-content/uploads/2022/08/แผนปฏิบัติการด้านดิจิทัลเพื่อการศึกษา-2568.pdf)
- ชนิดาภา กลีบทอง. (2022). **ภาวะผู้นำทางเทคโนโลยีของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะด้านเทคโนโลยี
สารสนเทศทางการศึกษาของครู** สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 1.
Journal of Management Science Nakhon Pathom Rajabhat University, 9(1), 74-87.
- ชวนคิด มะเสนาะ. (2559). **การพัฒนาทรัพยากรบุคคลทางการศึกษาในทศวรรษหน้า**. วารสารบริหารการศึกษาบัวบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 16(1), 9-16.
- นิษฐวิติ จิโรจน์ภิญโญ. (2566). **แนวทางการพัฒนาโรงเรียนขนาดเล็กในยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษา ราชบุรี เขต 2**. วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยเวสเทิร์น มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 9(1), 79-90.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). **การวิจัยเบื้องต้น**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
และวิชาชีพครู. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราพินทร์ ชาววิวัฒน์. (2565). **แนวทางการส่งเสริมทักษะดิจิทัลของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 2**. สารนิพนธ์: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุธน ศรีศักดิ์บางเตย. (2562). **แนวทางพัฒนาการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในโรงเรียนพระแท่นดงรัง
วิทยาการ**. วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 4(3), 455-468.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2561). **ทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการและบุคลากรภาครัฐเพื่อการ
ปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัล, หนังสือราชการที่ นร 1013/ว6**. สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2562). **Digital literacy คืออะไร**. เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน 2568 เข้าถึงได้
จาก <https://www.ocsc.go.th/DLProject/mean-dlp>.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 2. (2568). เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน 2568 เข้าถึงได้จาก
<https://mkarea2.go.th/>.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2566). **แผนปฏิบัติการดิจิทัล สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา พ.ศ. 2566-
2570**. เข้าถึงเมื่อ 30 เมษายน 2568 เข้าถึงได้จาก [https://reo15.moe.go.th/wp-
content/uploads/2022/08/แผนปฏิบัติการด้านดิจิทัลเพื่อการศึกษา-2568.pdf](https://reo15.moe.go.th/wp-content/uploads/2022/08/แผนปฏิบัติการด้านดิจิทัลเพื่อการศึกษา-2568.pdf)
- สืบสกุล นริทรานุกร ฦ อยุธยา. (2564). **การบริหารทรัพยากรมนุษย์ทางการศึกษาแนวใหม่**. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- Jerry G Gruff. (1975). **The Personnel Function In Educational Administration**. New York: Macmillan.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). **Determining sample size for research activities**. Educational

and Psychological Measurement, 30(3), 607–610. เข้าถึงเมื่อ 6 พฤษภาคม 2568 เข้าถึงได้จาก <https://doi.org/10.1177/001316447003000308>.

Nadler, Leonard, and Wiggs, Garland D.. (1989). **Managing Human Resource Development**. San Francisco: Jossey-Bass.

Swanson, R. A. (2001). **Human Resource Development and Its Underlying Theory**. Human Resource Development International, 4(3), 299-312.